Melissa Moretti

Holnap érted jövök

Szerelmesregény

Melissa Moretti

Holnap érted jövök

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2017

ISBN 978-963-453-052-7

TARTALOM

1. fejezet....4
2. fejezet....12
3. fejezet....14
4. fejezet....20
5. fejezet....28
6. fejezet....36
7. fejezet....43
8. fejezet....51
9. fejezet....62
10. fejezet....73
11. fejezet....83
12. fejezet....96

1

Magda nagyon rosszul aludt azon az éjszakán. Még szerencse, hogy a rémálmok nem sokáig gyötörték: hajnalban felébredt. Ha egy rövidke pillanatig azzal áltatta is magát, hogy az egész csak álom volt – most hirtelen nagyon is élesen villant bele: megtörtént!
Megtörtént ez is, az is. A kétségbeesés szélén táncolt, igen sok erőre volt szüksége, hogy onnan visszatérhessen. A szomorúság beborította, és ez nem csak olyan felhős, könnyed bánat volt. Igaz, nem is veleszületett depresszió, ezt szerencsére nem ismerte. Itt most a legegyszerűbb tények aggasztották őt, és vették el az életkedvét.
Minden két nappal korábban kezdődött, és nagyon gyorsan játszódott le. Magda még most sem ocsúdott fel a hirtelen rázúduló csapásokból. Még nagyon fájt minden. Mintha ebben a percben is érkeznének újabb és újabb ütések, pedig azt remélte, hogy már nem lesznek. Persze összeszorította a fogát – gyermekkorától ilyen volt: erős és makacs – nem hagyja magát most sem! De azért voltak pillanatai, amikor ezt a fogadkozást üresnek tartotta, magát pedig eléggé erőtlennek érezte. Szerencsére ezek csak röpke percek voltak, az ereje végül mindig visszatért.
Mint ma reggel is. Nehezen kászálódott ki az ágyból. Minden tagja fájt. Bement a fürdőszobába, a mosdó fölötti tükörben megnézte magát, és az éledező kedve ismét elveszett. „Hát ez vagyok én? Ez a sápadt nő? Huszonnégy éves vagyok, de nem nézek ki többnek harmincnál. Karikás a szemem, sápadt vagyok halálosan, a bánat süt a szememből, lerongyoltnak tűnök, elhasználtnak. És a legrosszabb: én tudom: tényleg ilyen vagyok!”
Az önsajnálat ismét rárohant, majdnem leteperte. Magda nem szokott sírni, hiszen aki alapítványi árvaházban nőtt fel és sohasem ismerte a szüleit, az többet kibír másoknál. Az olyan lány nem azon siránkozik, amikor tizennyolc éves lesz, és el kell hagynia az intézetet, hogy csak egy érettségije van, egyetemre meg úgysem jut el, mert se munkája, se pénze, se tehetős szülei. Akkor is összeszorította a fogát, és dolgozni kezdett. Majdnem három évet húzott le előbb egy konzervgyárban, aztán egy varrodában, a végén ennek irodájában. De addigra lett annyi pénze, hogy beiratkozhasson egy hároméves divattervező iskolába, amelynek igen jó híre van a szakmában. Ő, aki kislány korától kezdve legszívesebben ruhákat rajzolt, néha nagyon „vadakat”, amiket senki sem vett volna magára, még ő maga sem – most, bő két év tanulással a háta mögött egészen jó dolgokat tudott tervezni. Így hitte.
Most csak állt és nézte magát a tükörben. Miért romlott el minden, amikor olyan szépen indult? A legszívesebben a falba vagy a tükörbe verte volna a fejét. „Hogy lehettem ilyen ostoba?” – mondta ki hangosan, de senki sem hallotta.
Zuhanyozott, felöltözött, megnézte, mi van a hűtőben. Szerény reggelihez ült az étkezősarokba – konyha nem volt, ennél nagyobb lakásra nem tellett a varrodai bérből – és megállapította, hogy nem érzi jól magát. Valami történik ott belül – fogta fel – ami nem használ neki.
Ült a kis asztalnál a lakás sarkában, és számba vette az eseményeket. Mert ez tulajdonképpen nem tegnap kezdődött. Először volt az a férfi, akinek a nevét most nem is akarta kimondani. Persze nem tudta megállni, hogy ha nem is hangosan, de az emlékezetében csak megnevezze a „disznót”: Jasper. A másik neve nem fontos. Jasper két hónapja bukkant fel, és mézesmázos szavai elkábították őt – most már tudta Magda, hogy az egyfajta kábulat volt. A férfi nem volt különösebben csinos, még jóképű sem. De Magda realista volt, tudta magáról, hogy ő sem szép. Meg kell elégednie a kevésbé csinos férfiakkal: eggyel, ha férjhez megy, vagy élete során többel, ha nem megy férjhez. És nagy volt az esélye – különösen ma reggel érezte ezt így – hogy nem talál egy igazi partnert sokáig, sokáig, talán sohasem. Ezért már éppen eldöntötte, hogy a szakmára koncentrál, amikor felbukkant az az átkozott. Volt, hogy napokig itt is aludt, aztán megint elment,

ki tudja, miféle ügyeket intézett? Magda most eszmélt rá, hogy tulajdonképpen sohasem derült ki Jasperről, mivel is foglalkozik, milyen utat járt be, míg ideért, ebbe a lakásba. Magda most úgy nézett körül, mintha először látná ezeket a falakat.
A legrosszabb két nappal ezelőtt történt. Valami gyanús volt Magdának, hát vett a patikában egy terhességi tesztet, és... Igen, Jasper sem vigyázott, és ő sem. „Úgy jártunk, mint két tizenhat éves kamasz!" – dühöngött előbb Magda. Aztán Jasper is, amikor meghallotta a hírt. Mint aki ekkor ébredt rá a veszély nagyságára, máris összekapta a holmiját egy táskába. „Ilyen ócska trükkel akarsz engem csapdába csalni? Hogy feleségül vegyelek? Te..." és itt következett néhány olyan szó, amit Magda sohasem ejtett ki a száján, semmilyen nőről nem volt hajlandó ilyent mondani, még ha rá is szolgált. Jasper minden szava és mozdulata egy-egy pofon volt neki, legalább annyira fájt is.
Most persze próbált erre sem gondolni. De hát a csapások ezzel nem értek véget. Ott állt terhesen, és tudta, hogy a divattervezői iskolát is ott kell hagynia – ezt az a szabályzat tartalmazta, amit felvételikor mindenki aláírt. Minden összezavarodott. Bár az állapotáról még senki sem tudott, de Jasper, az az átkozott, betelefonált az iskolába, mintegy Magda nevében, és közölte, Magda Weisser terhes lett, és ezért abba hagyja a tanulást. Ott ezt el is könyvelték, és nagy szemeket meresztettek, amikor Magda hétfőn mégis megjelent. Nagy botrány volt, és a lány úgy érezte, ismét megsértették, most már nem csak az az átkozott Jasper, de a többiek is. Követelték tőle, hogy hozzon egy igazolást a nőgyógyásztól, hogy nem terhes... Magda rájuk vágta az ajtót és elment. A harmadik év elején tartottak. Ha ezt az évet nem fejezi be, nem kaphatja meg a diplomáját. Ami nélkül hogyan is lehetne belőle igazi, elismert divattervező? Ezt egyelőre elképzelni sem tudta.
Jasper bosszúból árulta be őt; meg volt győződve, hogy Magda szándékosan hanyagolta el a védekezést, teherbe esett, hogy őt „megfogja magának" – mintha olyan nagy szám lenne! Magda dühösen legyintett. De tudta, ezzel nincs vége a bajoknak. Homályosan érezte, hogy valami gond van vele. Nem volt jól. Csak nem a baba? – gondolta, és úgy döntött, reggeli után elmegy a nőgyógyászatra. A rendelés addigra elkezdődik, talán nem kell sokáig várnia, míg sorra kerül. Bár... miért ne várhatna? Hiszen most nincs más dolga. A varrodában délutános, az öreg könyvelő ugyan egyre többször megy haza hamarabb, de az nem baj. Otthagyja a munkát Magdának, aki meg azt élvezte, hogy egyedül dolgozhat egy szobában. Elege volt másokból, nem is akart látni senkit.
Másfél óráéval később a nőgyógyásznál történt. Már majdnem ő következett a sorban, amikor furcsán villózni kezdett előtte a világ. Kitágult a látvány, aztán összeszűkült, közben valami zajt hallott, de világosan érezte, hogy az bent a fejében történik. Megijedni sem volt ideje, egyszer csak úgy érezte, egy meleg medencébe vagy tengerbe merül – elvesztette az eszméletét.
Később érezte, hogy fekszik valahol, és csípő fájdalom támad a karjában. Megszúrták..? Aztán megint visszaevezett abba a kellemesen langyos semmibe, amibe jó volt ismét belemerülni. Ott nem voltak gondok, nem kellett semmire gondolni. Nem volt mitől félni.
Nem tudta, meddig tartott ez így: amikor feleszmélt, rájött, hogy bent van a vizsgálóban, és egy szokatlanul magas ágyon fekszik. Függőleges fehér lepedőfal választotta el a rendelőtől, ahol zajlott tovább a munka. Magda hangosan krákogott, tényleg nem tudott megszólalni. Egy pillanattal később elhúzták az egyik függönyt, és egy fiatal orvosnő hajolt föléje:
- Tudja, mi történt magával?
- Nem... semmire sem emlékszem.
- Legyen erős: elment a magzat. Ez egy vetélés volt.
Csönd lett. Magda fejében is. Még nem igazán fogta fel. Az orvosnő valamit mondott arról, hogy bizonyára érte őt valami csapás, talán érzelmi „mélyütés", mert ami történt, erre utal. Magda feküdt, nézte a mennyezetet és teljesen értelmetlenül az jutott eszébe: itt minden fehér, a padló és a mennyezet is, de miért? Csak jóval később tudta összeszedni magát.
Még néhány óráig bent tartották. Aztán kapott egy igazolást arról, mi történt. Kiment a mosdóba, kezet, arcot mosott. A tükörből egy idegen arc nézett rá vissza. „Lehet, hogy soha többé nem lesz gyerekem?" – vágott bele a kérdés. Az arca nyúzott volt, sápadt, különös. Rövid haja is

olyan gyerekes, a mozgása pedig lassú. Végül is hívtak neki egy taxit. Otthon bemenekült egy sarokba, próbált tévézni, de hamar észrevette, hogy semmit sem ért abból, amit lát. Betelefonált a munkahelyére, és beteget jelentett. Remélte, a vetélésről szóló papír jó lesz, hogy igazolja vele a távolmaradását.
Éjszaka megint rosszul aludt, de reggel már sokkal jobban érezte magát. Még valamiféle életkedv is visszatért, lement vásárolni valami ennivalót, aztán rajzolt, rajzolt. Szándékosan korábban indult el, mert elhatározta, hogy a történtek ellenére benéz a tervező-iskolába. Hátha vissza lehet csinálni a dolgot? A folyosón nem volt senki, az irodában egy nőt és egy férfit talált. A férfi még emlékezett rá. Ez abból derült ki, hogy nem túl szívélyesen fogadta:
- Maga mit akar még itt?
- Mivel nem vagyok terhes, folytatni akarom a tanulmányaimat. Utolsó éves vagyok – és megmutatta a papírt. A férfi belenézett, átadta a nőnek, az is elolvasta, összenéztek, és mindketten igen határozottan rázták a fejüket.
- A folyamat már elindult, sőt véget is ért, önt kizárták az iskolából.
- De hiszen nincs az az indok, amivel kizártak!
- Nézze – kezdte a férfi, de látszott, hogy ideges és türelmetlen – Ha valaki egyik nap terhes, és viseli ennek következményeit, aztán két nap múlva azzal állít be, hogy most meg már nem is terhes, és visszacsinálna mindent, azt... azt mi nem tudjuk komolyan venni.
A nő is rátett egy kicsit:
- A divattervezők komoly emberek és felelősségteljes munkájuk van. Nem tehetnek egyszer így, másszor meg úgy. Legyünk következetesek. Amikor mi önt kizártuk ezzel az indokkal, ön tényleg terhes volt, a kizárás megtörtént, kész, vége.
Magda visszavágott:
- Ez a szabály diszkriminatív. Mivel férfiak nem eshetnek teherbe, őket ezért nem rúghatják ki, nőket viszont igen?
De nem aratott sikert, a nő felelt:
- Akkor lenne diszkriminatív, ha járnának ide férfiak is. Az itt töltött évek alatt hány férfi divattervezőt látott a Modus Intézetben? Egyet sem. Másutt vannak biztosan, nálunk éppenséggel egy sem volt és ma sincsen. De mint mondtam, volt egy döntés, amit nem másítunk meg. Nem határozunk kedden így, csütörtökön meg amúgy. Következetesek vagyunk.
Magda már nyitotta a száját, hogy folytassa a vitát. De a szemükbe pillantva látta, hogy semmi értelme. Azt hihette volna, hogy legalább a nő megérti az érvelését és melléáll, akkor talán jutnának valamire. De így nem tehetett semmit. A szomszédos szoba ajtaja nyitva volt, ekkor bejött oda egy nő, az igazgató. Magda szokta őt látni egy tévéműsorban, ahol a divatról adott elő az egyik csatornán. A nő nagydarab volt, negyvenöt körüli, erős sminkkel és rikítóan szőke, festett hajjal. Bár a nő még nem találkozott Magdával, látszott, hogy megfellebbezhetetlen véleménye van erről a dologról:
- Nincs szükségünk az olyanokra, akik feslett viselkedésükkel rombolják a tervezők tekintélyét. Magából sohasem lesz divattervező, de nem is érdemli meg, hogy az legyen – és visszament, és becsukta a párnázott ajtót. A váratlan és lesújtó vélemény nagyon meglepte Magdát, szólni sem tudott. Csak tátogott, de amikor erre ráébredt, hirtelen összekapta magát. Az ajtóból visszafordult amazokhoz:
- Arra azért ne fogadjanak nagy pénzben, hogy nem lesz belőlem divattervező. Még hallani fognak Magda Weisserről! – halkan, jól nevelten húzta be maga mögött az ajtót. Bár ne így tette volna! Ha hangosan bevágja, nem hallja meg azok nevetését. Kinevették őt és fogadkozását. Olyan érzés volt ez Magda számára, mint amikor gyermekként lázas lett. Forró volt a teste, de legfőképpen az agya, forrt benne a düh. Volt egy pillanat, amikor azt érezte: sarkon fordul, visszamegy és megmondja, mit gondol róluk, alaposan leteremti mindhármukat. De eszébe jutott, hogy akkor rendőrt hívnak és botrány lesz. Nem jó, ha a szakmában erről jegyzik meg a nevét, és még majd évek múlva is felemlegetik.

Mert hogy a szakmában lesz, az egy percig sem volt kétséges. Soha semmiben nem hitt ennél jobban...
...És a következő három hétben úgy dolgozott, mint egy rabszolga. De önmaga rabszolgája volt, és ez sokat lendített az ügyön. Délutános volt a varrodában, ahol vagy negyven asszony dolgozott. Legtöbbjük nem is itt született – más világrészekből vándoroltak be, sokan nem is olyan régen. Legális munkavállalók voltak, de elég kevés pénzért dolgoztatták őket. Nekik azonban így is ideális munkahely volt ez, hiszen bár nem ismerték a nyelvet, itt jól boldogultak: beszélni sem kellett. Varrni tudtak, ezt otthonról hozták, és könnyűzene mellett egész nap csak a gépek surrogtak. Vietnami, mongol, afrikai, latin-amerikai és arab nők dolgoztak szaporán, mondhatni lelkesen.
Igaz, a munka könnyű is volt, gépies: ugyanazokat a darabokat szabták-varrták hónapokon keresztül minden nap nyolc órában. Ha Magdának ide kellett volna tervezői gyakorlatra jönni, megöli az unalom. Viszont beszélgetve a vezetőkkel – a könyvelővel, az árubeszerzővel – megtudhatta, honnan szerzik például az anyagokat, a kiegészítőket. Ezek listáját félretette magának. Csak halványan sejtette, hogy szüksége lehet még rá.
Délelőtt ruhákat rajzolt. Maga is csodálkozott, hogy milyen lendületben van, és micsoda erő feszíti őt! Az, hogy elvetélte Jasper gyermekét, hamarosan kellemetlen emlékké fakult. Remélte, máskor, mástól majd még lehet gyermeke. Csak nyugalomra és biztonságra lesz szüksége.
De most ezek nem voltak meg. Igyekezett hát nem gondolni erre, nap mint nap megrajzolt néhány mintát, volt, hogy négyet-ötöt is egy délelőtt. Elsősorban nem gazdag, unatkozó hölgyeknek szánta őket, hanem sokkal kevesebb pénzből élő középosztálybeli, sőt szegényebb nőknek. A tervezőiskolában szinte mást sem hallott az első két évben, mint hogy a tehetős nőkre kell gondolni, nekik tervezni és varratni és eladni, mert ők képesek megfizetni az igazi szakemberek munkáját. Magda már akkor érezte, hogy ez nem nagyon helyes, de nem voltak érvei. És mivel mindig is félt a feltűnősködéstől, hát nem állt fel, nem vitatkozott a tanáraival. Pedig talán kellett volna – értette meg most, kicsit későn.
De makacsul összeszorította a száját. Nem adja fel! Éppen eleget tanult két év és két hónap alatt is ahhoz, hogy most már divattervezőnek álljon. Úgy érezte, nincs ebben egy csöppnyi beképzeltség sem. Csak a valóság talaján kell maradni, mondta magának délelőttönként. Napfényben, rossz időben, akár zuhogó esőben is ott ült az ablaknál, és a kintről beözönlő fényben előbb apró vázlatokat készített, aztán felkapta a nagy mappát az ölébe. Hol ceruzával, hol szénrúddal skiccelte fel, ami eszébe jutott. A rajzok háromnegyed részét kidobta. Csak azokat tartotta meg, amelyek neki magának is tetszettek. Volt, hogy naponta kettő ilyen akadt, volt, hogy annyi sem. Kritikus volt nagyon, ezért egy hét múlva megint átforgatta a régebbieket, és azok közül ismét kidobott néhányat. Aztán amelyek mellett megállapodott, azokat lefényképezte, majd nyitott egy elektronikus mappát. Ahogyan a „nagyok", úgy készített egy „demo"-t, egy demonstrációs, bemutatásra szánt anyagot. Ebben az évszakok szerint csoportosította mindazt, amit eddig készített. Persze ezeket feltehette volna az internetre is, például egy saját honlapon. De tudta, akkor percek alatt ellopnák az anyagait. Így bárhová magával vihette egy pendrive-on, és bedugva egy laptopba, megmutathatta őket bárkinek..
Ám ez egyelőre csak álom volt. Tudta, hogy addig nem állnak vele szóba, míg nem tud felmutatni legalább harminc-negyven modellt. És mind olyan legyen, ami rá vall, az ő stílusjegyeit viseli magán, amelyek összetéveszthetetlenek. És mindegyiken legyen valami apróság, amit csak a szakmabeliek vesznek észre, ami az ő „aláírása"... Hát még ezt sem találta ki.
Miközben odakünn egyre inkább romlott az idő, közeledett a tél, Magda erről nem vett tudomást. Örült minden újabb napnak. A szomorúsága már-már elillant. Délelőtt rajzolt, néha takarított és bevásárolt, de nem vitte túlzásba. Délben aztán elindult a varrodába. Az öreg könyvelő egyre hamarabb ment haza, a munkája javarészét is már ráhagyta. Magda tudata legalján néha megjelent a kísértés: „Hamarosan úgyis te leszel itt a könyvelő, a tulajdonos nyugdíjba küldi az öreget, te már mindent ismersz, átveszed a helyét és a fizetését, a következő harmincöt évre van biztos helyed, felejtsd el a rajzolást, a modelleket, a divattervezést, éppen elegen vannak igazi tervezők

ebben a városban, az országban, Európában és a világon!" De ilyenkor mindig megrázta a fejét. Nem Milánóba, Londonba, New Yorkba vágyott, Párizsról nem is szólva. Valami azt súgta neki, hogy nem a „puccos" nagyvárosi dámáknak kell ruhákat terveznie, készíttetnie, hanem azoknak a lányoknak és asszonyoknak, akik sokkal-sokkal többen vannak. Ők is szeretnének jól kinézni. Ha nekik tervezhetne, ha valakik nekik gyártanák a ruhákat, és persze el is adnák, de nem drágán...
Észre sem vette, kezdett kialakulni a fejében egy terv. Rájött a napok, hetek során, hogy annak rengeteg apró részlete van. Sokszor este, elalvás előtt az ágyban találta ki ezeket az apróságokat, és mindent szorgalmasan felírt. Reggelente most azzal indult a nap, hogy összerendezte előző esti céduláit, ötleteit, de nem a laptopjába. Mi van, ha elveszik..? Hát egy egyszerű füzetbe írt mindent, amit otthon tartott a bérelt lakás egyik fiókjában.
Gyűltek az ötletek. A legszebb álma elalvás előtt az volt, hogy elképzelte: már létezik is a misztikus cég, amely az övé, és természetesen ő irányítja. Ruhákat tervez, felügyeli a varrodákat – mert több lesz ám belőlük! – és a boltokat, amelyekből szintén több lesz, ha lehet, eleinte csak itt a városban, aztán máshol, és a végén külföldön is... És az üzlet jól megy, az egyszerű háziasszonyok és diáklányok és polgárasszonyok, akik nem járnak fogadásokra és koktélpartikra és Operába és híres szórakozóhelyekre, veszik és hordják a Weisser-modelleket... Nem szabad, hogy egy modellből túl sok legyen, ne találkozzanak az utcákon az egyformán öltözött nők...
Így álmodott sokszor nyitott szemmel is. Ám a valóság olykor brutálisan visszarántotta őt a földre. „Ébresztő, Magda!" – mondta ilyenkor önmagának, korholóan – „Addig még hosszú lesz az út". Máskor viszont azért szidta magát, mert olyan lassú. Mi lesz már? Meddig kell még várni arra a karrierre?
Mert a karrierre nagyon vágyott. Arra, hogy ha kitartó lesz, jut valamire. Lehet, egyelőre félreteszi a kispénzű, egyszerű nőknek tervezett ruhák ötletét, becsatlakozik az „igazi" divattervezők közé, és egy-két év múlva, amikor ott már nevet – és ami legalább olyan fontos: pénzt – is szerez, akkor és abból valósítja meg az álmát. Most ez látszott járható útnak, hát nem is habozott sokáig.
Még messze volt a Karácsony, amikor végre elszánta magát. A laptopjában negyven rajz gyűlt össze, a legjobbak, és főleg, hogy ezek tényleg a gazdag nőknek készültek – csak a végén volt hat-hét olcsóbb modell. Megszerezte a városban létező három „nagy", a helyi divatpiacot uraló cégek címeit. Mind a háromhoz bejelentkezett: délelőtti időpontban, hétfőn, kedden és szerdán, sorban. Telefonon egyeztetett időpontot egy-egy „asszisztensnővel", akiket régebben titkárnőknek hívtak. Mindenütt mondtak egy nevet – azét, aki az efféle jelentkezőkkel foglalkozni szokott, sejtette Magda. Kicsit elbizonytalanította a dolog, mert ez azt is jelentette egyben: nap mint nap jelentkeznek az önjelölt divattervezők. Kezdte azt hinni, vannak direkt erre szakosodott emberek a nagy cégeknél, akiket a legjobb lenne a diszkókból vagy kocsmákból ismert szóval „kidobóembernek" nevezni.
Még az is megfordult a fejében, hogy talán az igazán nagyoknak már vannak jó szakembereik, sőt több is, mint kéne. Elemi érdekük hát, hogy ne jöhessenek be újabbak a belső körbe. Maradjanak csak az utcán...
Szóval nagyon vegyes érzelmekkel utazott a Belvárosba hétfő reggel. A Binder divatcég majdnem pontosan a város közepén, a dómhoz közel bérelt egy kisebb irodaházat. Hatalmas betűk hirdették a cégtulajdonos, Binder úr nevét. A szíve a torkában dobogott, amikor táskájában a laptoppal átlépett a közeledtére nesztelenül széthúzódó, vakítóan tiszta üvegajtón. Az előtérben a recepciós lány rámosolygott:
- Üdvözlöm, miben segíthetek?
Mondta a nevet, felküldték a harmadik emeletre. Itt minden olyan kristálytiszta és ragyogó volt, szinte félt hozzáérni még a lift falához is. Tudatában volt elfogódottságának, belülről ösztökélte is magát, „Magda, nem vagy már tizenhat, komoly felnőtt emberként viselkedj", de ez nem ment könnyen. Az izgalom felhullámzott benne, még az is eszébe jutott, hogy előbb keres egy mosdót, hogy összeszedhesse magát. De az óráján látta, hogy ez az a perc, tizenegy óra húsz, amire berendelték. Tizenegy-tizenkilenckor hát ott állt az asszisztens előtt, akivel telefonon beszélt az elmúlt héten.

- Várjon ott – mutatott a lány a kis előtérben egy székre, majd eltűnt egy ajtó mögött. Magda sokért nem adta volna, ha hallja, hogyan konferálja fel őt ez a nő a főnökének. „Megint jött egy ázott kis veréb!", vagy „Itt a mai keserű pohár, idd ki, légyszíves!". De az is lehet, hogy tisztelettel beszéltek róla a háta mögött, ismeretlenül is? Biztosan azt mondta az asszisztens: „A tizenegy-húszra berendelt amatőr divattervező…" Bár Magda nem zárta ki, hogy bujkált egy kis mosoly a szája sarkában…
Egy perc múlva már hivatták is. A modern irodahelyiségben Magda körül sem nézett. Egy negyvenes nő várta, de alig vetett rá pillantást.
- Több mint két év a Modus Intézetben… – kezdte volna a bemutatkozást, de a nő csak rápillantott, és a kezét nyújtotta. Magda már majdnem azt hitte, hogy kézfogás következik, de még időben rájött: a tenyér felfelé mutat, valami tárgyat kéne beletenni… Hát előkapta a laptopot. Egy pillanattal később a nő maga elé tette a gépet, és gyorsan – Magda szerint túl gyorsan – pörgetni kezdte a képeket. Ő úgy készült, hogy mindegyikhez mond pár szót. Nem annyira magyarázatként, mint inkább kedvcsinálónak – de erre nem volt most alkalom. Idő sem jutott rá, mert a képek igen sebesen pörögtek. Mielőtt elérték volna a harmincat, a nő hirtelen lecsukta a gépet, és visszaadta Magdának:
- Ezek nem jók. Nekünk nincs szükségünk önre.
A kétszeres elutasítás megütötte a lányt. Csak állt, az egész egy másodperc volt, de neki igen hosszú időnek tűnt. Közben a nő már felvette a telefonját és hívott valakit. Az volt a legrosszabb abban a percben, hogy nem csak leszólta és elküldte őt az idegen nő, de gyakorlatilag egész idő alatt semmibe vette! Mintha nem is létezne! Mintha csak a laptop hordozója lenne, egy szolga, akinek nincs arca, nem is kell, hogy legyen.
Amikor Magda felfogta, hogy ennyi volt, és nem több, kioldalgott. Nem is köszönt el. A folyosón ment a liftek felé, félig kábultan. A lift fölött látott egy órát, nem akarta hinni: tizenegy huszonnégy volt. Az egész dolog négy percig sem tartott! Lehet, hogy fél percet sem töltött odabent annál, aki most az ő sorsáról döntött? Naponta vagy hetente hány fiatal és lelkes jelentkezőt dobhatnak ki ugyanígy? Ám akárhányan is lehetnek, az most őt nem vigasztalta.
És miért nem mondta el, mi a baj a rajzaival? Melyik modellben mi az, ami nem tetszik neki? – lázadozott túl későn. A hallon úgy vágott át, hogy nem is látott semmit. Kint az utcán, a hűvös decemberi levegő térítette magához. Állt még a bejáratnál, míg erőre kapott, aztán bement egy kávézóba, és leült egy sarokba. Elővette a laptopját és most ő is végignézte a képeket. Először próbálta olyan gyorsan, ahogyan a Binder-nő tette, aztán lassabban. De hát ő elfogult volt. Meg volt győződve, hogy legyen valaki akármilyen szakember, ha hoznak neki harminc modellt, azokat érdemben nem bírálhatja el, de még csak nem is nézheti végig húsz másodperc alatt! Vajon az igazi divatkirályok tettek valaha ilyent? – jajdult fel benne a kérdés.
Mindenesetre a Binder-féle kudarc nagyon elrontotta a napját. Ráadásul délután a varrodában történt egy kis affér. Nem vele, másokkal, de amilyen érzékeny volt Magda, ez is rombolta a kedvét. Kiderült, hogy néhány varrónő fizetésemelést szeretne. Való igaz, az a három euró, amennyi órabért kaptak, nagyon kevés, de az is jobb, mint a semmi. Magda, ha tehetné, azonnal megemelné a bérüket.
A tulajdonos, egy vietnami férfi, aki már vagy harminc éve vándorolt be, és szépen megszedte magát, hol a vietnami nőkkel veszekedett az anyanyelvükön, hol a többiekkel úgy, hogy azt mindenki érthette. Azt kiabálta, senkinek sem fog emelni, mert ha háromnak vagy ötnek ad akár csak ötven cent emelést is, rögtön a másik harmincvalamennyinek is adnia kellene!
Ezt ő olyan érvnek hitte, ami legyőzhetetlen alapigazság, és azt el kell fogadniok a követelőzőknek is. Magda csak egy üvegfal mögül nézte végig a jelenetet, de maga sem tudta, miért, megjegyezte magának azt a három nőt, akik vitték a prímet. Csak a vezetéknevüket ismerte, nap mint nap találkozott velük a könyvelési papírokon. A vietnami Nguyen, a maláj Talang és az arab al-Warah. Végül a veszekedés elhalt, a tulajdonos mindenkit visszazavart az asztalához, és a Singerek tovább berregtek.

Kedden délelőtt a „Marlena” volt a célpont.
Erről a cégről Magda sok jót hallott. A szakmában úgy vélték, hogy a tulajdonosok nagy gondot fordítanak a modellekre, nagyon jók a tervezőik. Ez utóbbi sajnos kicsit el is vette Magda önbizalmát. Ha olyan jó tervezőik vannak, miért vennének fel valakit az utcáról? Aki ráadásul elég fiatal, és még csak az alapokat adó tervezői iskolát sem volt képes befejezni? Nincs is tervezői gyakorlata?
A pesszimizmus, ami pedig nem volt rá jellemző, hirtelen elfogta. Félúton járt a Belváros felé, és volt egy olyan pillanata, amikor a legszívesebben visszafordult volna. Úgyis reménytelen, és esélytelen ez a dolog! De aztán megemberelte magát. A „Marlena” is egy szép irodaházban volt, de nem terjeszkedett olyan hivalkodón, mint a Binder. Csak három szintet foglalt el. Hogy vigyáznak a modelljeikre, és nem adják olcsón a titkaikat, jelezte a sok, kódra nyíló ajtó. Amikor Magda megjelent az első emeleten, az egyik recepciós lány elkísérte őt a megfelelő folyosóra, a saját mágneses kártyájával nyitott neki ajtókat. Aztán máris egy szobában állt, pont abban a percben, amelyre behivatták. Itt egy férfi várta. Talán nem csak őt, másokat is? Karcsú volt, töprengő arcú, negyvenes, jól szabott öltönyben, ami egy ilyen helyen nyilván kötelező viselet. Ő legalább bemutatkozott:
- Kirow vagyok. Mi jót hozott nekünk?
A barátságos hang szárnyakat adott a lánynak. Pörgették a laptopon a rajzokat, és a lány lendületesen magyarázta a látottakat. A férfi érdeklődve nézte, de nem nyilvánított véleményt. Viszont amikor az utolsó hét-nyolc modellhez értek, és Magda kimondta: ezeket az alacsonyabb jövedelmű nőknek szánja – a férfi arca elváltozott. Valahogyan idegenszerű lett, kemény és elutasító. Kirow úr nem is titkolta:
- Mi igazán csak a tehetős nőkre számíthatunk. Az első modelljei alapján azt hittem, ön is ebbe az irányba megy.
- Akkor felejtsük el a többit, és csak azokról kérdem a véleményét...
- Késő! Már láttam, miben mesterkedik. A világ igazi nagy divatházai, és a kisebbek, amelyek szintén a nagyok közé akarnak kerülni, nem készítenek ruhát *akárkiknek.* Ezzel degradálnák magukat, elvesztenék a már meglévő ügyfélkört, és lesüllyednének arra a színvonalra... – nem is tudta folytatni, annyira haragudott.
Magda furcsa dolgot vett észre önmagán. Máskor egy ilyen harag láttán elfutott volna. De most, talán a tegnapi kudarc miatt is, felgyülemlett benne valamiféle ellenállás, amit szintén a harag táplált. Fogta a laptopot, becsukta, és máris lépegetett a kijárat felé. Kirow még valamit kiáltott utána, de ő már nem hallotta. Szerencsére kifelé jövet minden ajtón volt kilincs is, így kijutott a recepcióhoz, aztán a lépcsőn robogott lefelé. „Hát ennyit a Marlenáról”, zakatolt benne. Nagyon dühös volt, miközben valahol a tudata alján kezdett növekedni egy kis szomorúság is.
Ám az a szokatlan érzés, a dacos harag sem hagyta őt el. Egész nap kísérte, délután is dühöngött miatta egy sort. Már csak egyetlen esélye maradt: holnap az „Olavis” cég. Pszichésen felkészült, sokat gondolt rá és nagyon akarta a sikert. Közben azért álmodozott egy kicsit a saját, talán csak az ábrándok világában létező cégéről is.
Szerdán délelőtt ott állt az „Olavis” előtt. Ez volt a három nagy között a legkisebb. Csak egy szintet foglalt el az épületben, de Magda tudta: nem sajnálják a pénzt reklámra. Számos márkaboltjuk van a városban, és nincs rossz híre a ruháiknak. Itt a földszinten is volt egy üzletük, és mivel korábban jött, Magda vagy tíz percig állt a kirakatok előtt. Némelyiknél látott olyan megoldásokat, amiket ő is alkalmazott, ám a modellek árai elárulták: itt is csak a gazdag vevőkre számítanak.
Egy nőhöz vezették tíz óra ötvenkor. Pattin volt a neve, és látszott rajta, hogy vezetésre termett, parancsoláshoz szokott. Még a mozgása is utasító volt, testbeszéde arra késztetette Magdát is, hogy feléje forduljon, rá nézzen, neki tetsző módon mozogjon a szobában. Pattin asszony feketehajú, kevéssé sminkelt, de nagyon elegáns nő volt, diszkrét ékszerekkel. Még nem volt negyven és érdekelte a világ is. Annak egy kis darabja most jött be „kívülről”. Csak rápillantott a lányra, látta, hogy bár szeretne, de nincs pénze igazán divatosan öltözni. Ám ez nem lehet akadály, ha tehetséges.

- Lássuk, kedves, mit tud mutatni.
Magda most már nem próbálkozott képmagyarázatokkal, rájött, hogy nincs rá szükség. Az igazi szakembernek a rajzok önmagukért beszélnek – vagy ha mégsem, akkor azok nem jó modellek. Magda érzett egy kis jóindulatot, vagy legalábbis fogadókészséget, és ez visszaadta a jókedvét. Némán állt, miközben Pattin asszony sorban váltogatta a rajzokat a képernyőn.
Magda most csak harmincat hozott – a végéről ma reggel törölte le az olcsóbb modelleket. Pattin asszony megnézte az utolsót is, aztán visszafelé léptette a képeket, még egyszer megnézte őket, kettőt hosszabban is. Magda nem tudta, vajon ennek örülnie kellene? Nagy meglepetésére az asszony rámosolygott, amikor fölemelte a fejét:
- Van itt néhány, ami tetszik. Ezt a kettőt... a tizenhetest és huszonegyest... meg is vesszük. Szeretne dolgozni?
Magdából most nem tudott kitörni az öröm. Csak dadogott valamit örömében, de látszott az arcán, hogy erre vágyott, már régóta... Pattin hirtelen kezet nyújtott neki:
- Brenda a keresztnevem. Mit szólna egy ideiglenes együttműködési szerződéshez?
Magda is bemutatkozott. Elfogódott volt, nem is titkolhatta volna:
- Nem tudom, mi az.
- Kötünk egyet három hónapra. Nem kell ide bejárnia, nem adunk állandó munkát. Ellenben kötelezi magát, hogy havonta tíz modellt rajzol nekünk. Lehet, hogy azokból egyet sem fogadunk el, lehet, hogy kettőt, netán hármat. Ötnél több igazán jót még soha senkitől nem kaptunk. Ha van más munkahelye, megtarthatja, minket nem érdekel, hol dolgozik... hacsak nem egy konkurens cégnél.
- Könyvelő vagyok egy varrodában, ami egy vietnami úr tulajdona.
- No, akkor ez biztos nem lehet akadály – mosolygott Brenda Pattin és egészen barátságosnak tűnt már. Főleg, ha Magda a hétfői és keddi tárgyalópartnereivel hasonlította össze őt.
És fél órával később, már egy kész szerződéssel a táskájában jött ki az „Olavis”-tól. Madarat lehetett volna fogatni vele, olyan boldog volt! Igaz, nem vették fel állandóra, de ezt nem is várhatta volna el. Hiszen nem volt semmilyen szakmai múltja! Csak tudott rajzolni, és voltak ötletei. Hirtelen eszébe jutott: már az árvaházban is mindig ruhákat rajzolt. Nem bánta, ha a többi gyerek gúnyolta őt ezért. Ha csak papír került eléje és ceruza a kezébe, azonnal ruhákat látott a lelki szemeivel, és érezte a vágyat, hogy azokat kihozza magából, az agyából, és láthatóvá tegye mások számára is.